

ПОМПЕЛЬ Мирон Йосипович

Депутат Ужгородської районної ради.
Керівник ТОВ «Грінвуд-2005»
і ТОВ «Транс Вуд»
(Закарпатська область)

Випускник Інституту деревообробувальних
технологій і дизайну (2014)

Народився 19 січня 1972 р. у с. Анталовці Ужгородського району на Закарпатті. Мирон Помпель із дитинства любить ліс, бо фактично зростає поряд із ним. Його батько все життя працював у деревообробному цеху, тож із мистецтвом обробки дерева хлопець був знайомий не з розмов. Закінчив професійне училище, лісотехнічний технікум.

У 2010 р. він почав студіювати тонкощі технології деревообробки в Українському державному лісотехнічному інституті. Хоча на практиці Мирон Йосипович давно був знайомий із теорією, яку вивчав на лекціях викладачів цього вишу. Адже на той момент уже керував двома компаніями: ТОВ «Грінвуд-2005» і ТОВ «Транс Вуд». Він одним із перших на Закарпатті, спираючись на свої знання та організаторські здібності, започаткував власну справу у сфері лісівництва і лісозаготівлі.

Найвища оцінка для М. Й. Помпеля — це людська шана. Ім'я Мирона Йосиповича, депутата Ужгородської районної ради, відоме у найвіддаленіших кутках області. У редакції місцевих газет ледь не щодня надходять листи громадян, щиро вдячних йому за допомогу. Проте Мирон Помпель про свою благодійницьку діяльність говорити не любить. І тут немає нічого дивного: на його переконання, доброта не та, про яку кричать на всіх перехрестях, яку постійно афішують, а та, яка не потребує реклами.

Мирон Йосипович вміє знаходити вихід із найскладніших ситуацій. А їх у сучасному світі дуже багато. За його спиною — чималий колектив працівників, тож і відповідальність за них немала.

М. Й. Помпель ніколи не може відмовити людям, які просять допомоги. Часто до нього звертаються як до останньої інстанції. Депутатство лише підтвердило правильність його бачення суспільних проблем. Благодійні справи Мирона Йосиповича говорять краще, ніж будь-які слова: це і місток через річку у с. Циганівці, ворота до храму і до цвинтаря, упорядкування території

біля річки, і пальне для автобуса, на якому футболісти їздять на ігри, і роздягальня для них на стадіоні, і тверде паливо для малозабезпечених сімей... Цей список можна продовжувати. Недарма депутати Великолазівської сільської ради одногосно вирішили присвоїти йому звання «Почесний громадянин Циганівців».

Мирон Помпель виконує не тільки обов'язки керівника та депутата районної ради, він очолює мисливське товариство, опікується природою рідного краю.

Як підприємець, він бачить прорахунки влади щодо бізнес-сектору. Впевнений, що потрібно докласти багато зусиль, аби підприємці відчували свободу дій. А це, своєю чергою, дасть їм можливість створювати нові робочі місця, відновлювати виробництво. Там, де працюватимуть гроші, зникнуть і соціальна напруга, і невпевненість у завтрашньому дні.

«Я не ганяюся за примарним щастям. А своє міцно тримаю в руках, — каже Мирон Йосипович. — Маю прекрасну дружину Світлану, ще прекрасніших дочок. Старшій Настуні шість рочків, молодшій Мірці — п'ять. Пишаюся сином-студентом».

Мирон Помпель обожає відпочивати на природі. Він — мисливець. «Правда, більше люблю милуватися дичиною, ніж брати в руки рушницю. Хтось скаже: «Навіщо їти бозна куди, коли є телевизор, крісло? Сідай — і потрапиш куди завгодно». Та це мертво споглядання. Бути там, серед природи, — значить пережити почуття, які навряд чи народяться перед екраном. Ліс наснажує душу, лікує від міської метушні. Мимоволі починаєш розуміти, як багато втрачає людина, відірвана від природи. Вона менш сприйнятлива до краси. Коли я був хлопчиком, нас із друзями ліс манив кожного дня. Він був нашою таємницею, радістю, казкою. Лісові свого дитинства я завдячую й досі, бо все добре, що є в мені, — від матері й батька, від лісу та природи!».

Красномовне життєве кредо Мирона Йосиповича: «Немає вершини професійному мистецтву!».

Мирон Йосипович з дружиною Світланною й улюбленими донечками Анастасією та Мірою